

Stefania Woytowicz

Jedna z największych polskich śpiewaczek, której repertuar obejmował muzykę od J. S. Bacha po dzieła współczesnych twórców. Jednak największą miłością darzyła muzykę polską. Była śpiewaczką cenioną nie tylko za piękny sopran o fascynującym brzmieniu i głębokiej, aksamitnej barwie. Cieniono ją również za nietuzinkową osobowość, wielką kulturę muzyczną i dramatyczną ekspresję. Każdy z Jej występów wywoływał u słuchacza dreszcze emocji, a wiele stworzonych przez Stefanię Woytowicz kreacji wokalnych przeszło do historii polskiej - i nie tylko - wokalistyki. Znana i podziwiana na estradach i scenach w całej Europie, oraz Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Australii i krajach dalekiego wschodu, specjalizowała się w repertuarze oratoryjno - kantatowym oraz pieśniach.

Szczególną miłością darzyła twórczość Karola Szymanowskiego - *III Symfonia Pieśń o nocy, Stabat Mater, Pieśni księżniczki* z baśni i *Litania do Najświętszej Marii Panny*, były jej wyjątkowo bliskie. Podobnie jak partia sopranowa w *III Symfonii Pieśni żałosnych* Mikołaja Góreckiego, *Messa da Requiem* Verdiego i Dvořaka, oraz *Missa solemnis* i *IX Symfonia* d - moll L. van Beethovena. Była też pierwszą wykonawczynią wielu dzieł współczesnych kompozytorów (Penderecki, Baird, Szabelski, Górecki), często pisanych z myślą o jej pięknym głosie i sztuce interpretacji. Należała do grona ukochanych solistek znakomitych dyrygentów: Henryka Czyży i Andrzeja Markowskiego. Pierwszy z nich po wspólnym koncercie napisał: *Woytowiczówna tak przepięknie sopranową arię śpiewa, że aż nas wszystkich z wrażenia zatyka.* Pod batutą drugiego śpiewała między innymi prawykonanie *Złożenia Chrystusa do grobu* K. Pendereckiego. Wielokrotnie występowała na festiwalu "Warszawska Jesień". Miała w repertuarze około stu partii oratoryjnych. *Pasję według św.Łukasza* Krzysztofa Pendereckiego zaśpiewała 78 razy! To dzieło darzyła szczególną estymą twierdząc, że: *Wielką potęgą Pasji jest niesłychana wrażliwość na głos ludzki.*

Urodziła się 8 października 1922 roku w Oryniu koło Kamienia Podolskiego, jako najmłodsza z dziesięciorga rodzeństwa. Była siostrą Bolesława Woytowicza, cenionego kompozytora i pianisty. Wyszła z klasy znanej śpiewaczki Stani Zawadzkiej w Wyższej Szkole Muzycznej w Krakowie. Zadebiutowała również w Krakowie w 1949 roku. Karierę rozpoczęła od zwycięstwa w Ogólnopolskim Konkursie Bachowskim w Poznaniu w 1950 roku, Później zdobywała główne nagrody na renomowanych konkursach wokalnych w Berlinie (1951) i Pradze (1954). Od zdobycia I nagrody w Pradze rozpoczęła się jej wielka międzynarodowa kariera. Śpiewała prawie we wszystkich krajach Europy, a także w USA, Australii, Nowej Zelandii i na Dalekim Wschodzie; uczestniczyła także we wszystkich ważniejszych festiwalach europejskich. Cała jej kariera była związana wyłącznie z estradą koncertową, konsekwentnie omawiała udziału w spektaklach operowych. Występowała z najlepszymi zespołami, by wymienić: Wiener Philharmoniker, Berliner Phailharmoniker, Cleveland Symphony Orchestra, Concertgebouw Orchester. Pod batutą Carla Marii Guliniego, Paula Kleckiego, Eugene'a Ormandy'ego, Claudio Abbado, Antala Doratiego, Gennadija Roźdiestwienskigo, Lorina Mazela.

Stefania Woytowicz była także szeroko znana z niezależnej i niezłomnej postawy oraz pracy społecznej na rzecz środowiska muzycznego. Od 1977 do 1992 roku prezesowała Warszawskiemu Towarzystwu Muzycznemu. To za jej sprawą, z jej inicjatywy, otrzymał specjalne wyróżnienie jugosłowiański pianista Ivo Pogorelić pominięty przez oficjalne jury Konkursu Chopinowskiego w 1980 roku. W stanie wojennym odmówiła przyjęcia przyznanej jej przez ministra kultury nagrody za całokształt twórczości artystycznej. Po 13 grudnia 1981 wycofała się z oficjalnego życia koncertowego w Polsce. Praktycznie już do niego nie wróciła. Będzie odtąd śpiewać w kościołach na wieczorach muzyki i poezji patriotycznej i religijnej. Jednocześnie w duszpasterstwie środowisk twórczych dzielić będzie żywność, sortować koce dla internowanych, środowiska muzycznego i poszkodowanych przez stan wojenny.

Stefania Woytowicz

© J. Maltarzynski

W latach 80. działała w warszawskim Duszpasterstwie Środowisk Twórczych. Śpiewała na koncertach. W 1983 roku otrzymała nagrodę od Komitetu Kultury Niezależnej - "Solidarność". Dwa lata później koncertowała w Castel Gandolfo dla papieża Jana Pawła II. W 1997 roku otrzymała wyróżnienie za interpretację partii sopranowej w *III Symfonii Pieśni żałosnych* Góreckiego. Rok później przyznano Jej specjalną nagrodę za propagowanie twórczości Karola Szymanowskiego.

Zmarła 1 września 2005, w wieku 83 lat. Została pochowana na Powązkach.

© Adam Czopek
adamczopek@poczta.onet.pl